

Той пламна,

— На колко години бѣше тогава?

— На петнайсетъ, господине.

— И ти си била вече толкозъ развалена, толкозъ..

Той се задушваше отъ гнѣвъ.

Тя го изгледа съ неизразима скърбъ.

— Азъ знаехъ, че ще се разсърдите, — възрази тя, — но не мога да се направя по-добра, отколкото съмъ.

— Продължавай!

— Когато посрѣдъ нощъ отидохъ при него, той не бѣше си още легналъ и сновѣше съ голѣми крачки около масата: попита ме, искамъ ли да спечеля много пари. Разбира се, господарю, казахъ азъ, съ удоволствие... та по онуй прѣме азъ бѣхъ още бѣдна! Тогава той ме попита: страхувамъ ли се отъ тъмнината? Азъ се засмѣхъ и казахъ, че той знае това по-добрѣ отъ мене. Зададе ми още нѣколко въпроса за да ме изпита, и, най-послѣ, попита: ще ли се наема подирѣ единъ часъ да прѣкарамъ французитѣ по Котешката пѣтека и прѣзъ гората. Азъ почнахъ да плача, защото французитѣ се носѣха въ замъка много злѣ и гонѣха момичетата и по най-затѣнтенитѣ кѣтища. Боехъ се да не извършатъ върху ми нѣкакво насилие.

— Та отъ това ти сѣ пакъ си се боела? — прибави Болеславъ съ подигравателна усмивка.

— Да, и казахъ на господаря, че за нищо въ свѣта нѣма да отида. Но той страшно се разсърди, улови ме за рамената тъй, че паднахъ на колѣни, и почна да ми вика, че съмъ неблагодарна жена, че съ позоръ ще ме изпѣди въ село и ще разправи на дѣда-попа, какво момиче съмъ, а попътъ ще ми наложи църковно покаяние... Послѣ ме улови за гърлото... и на, господине, когато почнахъ да се задушвамъ...

— Млъкни! — извика той и, като грабна писмата, които трѣбваше да откриятъ невинността на неговия баща, разкъса ги на малки кжсчета.